

هو العليم

توجّه به ظاهر امام عليه السّلام نفس را از ادراک سرّ ولایت باز می‌دارد

آية الله حاج سيد محمد محسن حسيني طهراني

اسرار ملكوت، جلد ۲

از این حکایت (تشریف آسید احمد کربلایی خدمت امام زمان در مسجد سهله) معلوم است که اولاً: اساتید عرفان و توحید نسبت به حضور در این امکنه که تعلق به حضرت بقیی الله ارواحنا فداه دارد تا چه حد اهتمام و رغبت داشتند و خود و شاگردان را دعوت به این امکنه مقدسه می نمودند. ثانیاً: وقت خاصی برای حضور در این امکنه نمی شناختند و مانند سایر افراد که شب چهارشنبه را جهت رؤیت آن حضرت قائل اند، نفس حضور در این فضای مقدس را مغتنم می شمردند نه وقت خاص جهت رؤیت ظاهری را. ثالثاً: مقصود و منظور ایشان از حضور صرفاً تقرب باطنی و انس معنوی و مناجات و خلوت نفس و روح و سرّ با حقیقت آن حضرت بوده است نه صرف زیارت ظاهری و صوری؛ و لذا اوقاتی را انتخاب می کردند که مسجد خلوت باشد و کسی مزاحم حال و کار و ذکر و فکر آنان نشود.

مرحوم والد (علامه طهرانی) رضوان الله علیه در مدت اقامت در نجف اشرف اغلب شبهای پنجشنبه را در مسجد سهله به بیتوته اختصاص می دادند، زیرا شبهای چهارشنبه شب درسی و تحصیلی بود و رفتن به مسجد سهله موجب تعطیل دروس شب و روز چهارشنبه می شد. علاوه در شب چهارشنبه ازدحام جمعیت که برای تشریف ظاهری خدمت حضرت گرد می آیند مانع خلوت و جمعیت خاطر و فکر و استفاده بیشتر خواهد شد.

مرحوم حداد رضوان الله علیه کراراً به مسجد سهله در اوقات مختلف تشریف حاصل می نمود و کسب فیض می کرد. استاد ایشان مرحوم قاضی قدس الله سره مدت ها در مسجد سهله رفت و آمد داشت تا اینکه در آنجا برای ایشان فتح باب حاصل شد و به ادراک حقیقت ولایت حضرت صاحب الامر نایل آمد.

بنابراین سرّ اینکه اولیای الهی و جهة کلمات و سخنان خود را بسوی ادراک کنه ولایت و حقیقت معرفت امام علیه السلام قرار داده اند اینست که: توجّه به ظاهر امام و سوق افراد به سمت رؤیت ظاهری و تشریف صوری و مادی، نفس را از ادراک فیض حقیقت و سرّ ولایت باز می دارد؛ و از آنجا که نفس انسان از جهت آنکه به عالم صور و ظواهر و عالم تخیل و توهم بیش از جنبه ملکوت و حیثیت عقلانی خود انس و الفت دارد، و بواسطه انغمار در کثرات و توهمات و تخیلات فاصله او تا حقیقت عالم وجود و عوالم مافوق صورت و مثال بسیار بعید است، لذا شوق و رغبت او به سمت و سوی امور صوری و مثالی و خوارق عادات و امور محسوسه چشم پرکن و برخوردار از جاذبه های صوری، بسیار بیش از امور ملکوتی و معنوی و عقلانی و نورانی و حقائق بدون صورت و تماماً معنی می باشد. لذا

تمام هم و غم اهل توحید در بیان ربط و اتصال به مبدأ ولایت بر محور معرفت باطنی و شناخت عوالم قلب و نفس صاحب ولایت است نه بر محور دیدن و رؤیت ظاهر. لذا در مجالس مرحوم حدّاد و حضرت والد قدّس الله سرهما هیچگاه سخن از دیدن ظاهری امام زمان ارواحنا فداه نبوده است، و بنده در تمام مدّت عمر خود یاد ندارم که راجع به دیدن آن حضرت سخنی بمیان آورند، و شاگردان خود را جهت زیارت آن حضرت تشویق و ترغیب کرده باشند، و یا دستوری و ذکری و برنامه‌ای برای تشرف خدمت آن حضرت داده باشند.

حقیر در ایامی که در معیت والد معظم پس از سفر از حجّ بیت الله الحرام به عتبات عالیات مشرف شده بودیم، روزی به حضرت آقای حدّاد روحی فداه عرض کردم: برای تشرف خدمت حضرت صاحب الامر چه دستوری می‌فرمائید؟

ایشان فرمودند: مقصد و مقصود اصلی ادراک ولایت آن حضرت و شناخت حقیقت آن حضرت است، و الا دیدن ظاهری امام علیه السلام که بدون توجه به آن مقصود مطلبی را حاصل نمی‌نماید؛ اما در عین حال اگر شما خواستید تشرف ظاهری نیز خدمت آن حضرت حاصل نمائید این دستور را بمدّت بیست شب انجام دهید آن حضرت را خواهید دید. و حقیر چون دیدم که لیاقت ادراک حضور آن بزرگوار را ندارم از انجام آن عمل خودداری ورزیدم، و مآل امر خود را به خود صاحب ولایت واگذار نمودم، **﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِي لَوْلَا أَنْ هَدَانَا اللَّهُ﴾**.

کلام مرحوم علامه ناظر بر معرفت حقیقت امام است نه تشرف به حضور بدن عنصری

مرحوم والد رضوان الله علیه در جلد پنجم کتاب «امام شناسی» مطالبی را بس نفیس در این موضوع آورده‌اند که ما در اینجا ذکر می‌کنیم:

وجود مقدّس حضرت بقیة الله عجل الله تعالی فرجه آینه تمام نمای حقّ است؛ باید در آن آینه حقّ را دید نه خود را، چون خودی ندارد، و نمی‌توان بدون آینه حقّ را دید، چون بدون آینه حقّ قابل دیدن نیست. و بنابراین حتماً باید حقّ را از راه و از طریق و از آینه و آیه آن ولی اعظم جست و بسوی او در تکاپو بود.

در دعاها و مناجات‌ها مخاطب خداست، از راه آن حضرت و از سبیل و صراط آن حضرت، و لهذا اگر به خود آن حضرت هم عرض حاجت کنیم و او را مخاطب قرار دهیم، باید متوجّه باشیم که عنوان استقلال به خود نگیرد و جامه استقلال به خود نپوشد؛ بلکه عنوان وساطت و مرآتیت و آیتیت پیوسته در ذهن و در مدّ نظر باشد. و در حقیقت باز هم خداوند را مخاطب قرار داده‌ایم؛ چون آینه و

مرآت بما هو مرآة قابل نظر استقلالی نیست بلکه نظر تبعی است، و نظر استقلالی به همان صورت منعکس در آن بازگشت می‌کند.

این مسأله از مهمترین مسائل باب عرفان و توحید است که کثرات این عالم تنافی با وحدت ذات حق ندارند، زیرا وحدت اصلی، و کثرات تبعی و ظلّی و مرآتی است. و مسأله ولایت به خوبی روشن می‌شود که حقیقت ولایت همان حقیقت توحید است، و قدرت و عظمت و علم و احاطه امام عین قدرت و عظمت و علم و احاطه حق است تبارک و تعالی، دوئیتی در بین نیست و اثینیتی وجود ندارد. بلکه خواستن از خدا بدون عنوان وساطت و مرآتیت امام معنی ندارد؛ و خواستن از امام مستقلاً بدون عنوان وساطت و مرآتیت برای ذات اقدس حق نیز معنی ندارد.

و در حقیقت خواستن از امام و خواستن از خدا یک چیز است، نه تنها یک چیز در لفظ و عبارت و از لحاظ ادبیت و بیان، بلکه از لحاظ حقیقت و متن واقع، چون غیر از خدا چیزی نیست.

﴿تَبَارَكَ اسْمُ رَبِّكَ ذِي الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ﴾. (آیه ۷۸ از سوره ۵۵: الرحمن)

این دو طائفه (وهّابیه و شیخیه) هر دو به خطا رفته‌اند، زیرا اگر از ممکنات چه مادی و چه مجرد عنوان مرآتیت را برداریم، و چه به آنها عنوان استقلال بدهیم هر دو غلط است. و صحیح آن است که نه این است و نه آن، بلکه موجودات دارای اثر حق هستند و صاحب صفات حق هستند و مظاهر و مجالی ذات و اسماء حسنی و صفات علیای او می‌باشند.

مذهب وهّابیه به جبر و مذهب شیخیه به تفویض گرایش دارد و هر دو غلط است، بل امر بین الأمرین و منزله بین المنزلتین؛ و آن طلوع نور ذات اقدس حق است در کثرات مادی و مجرد. مذهب وهّابیه انکار قدرت و علم حق را در موجودات می‌کند، و مذهب شیخیه انکار قدرت و علم حق را در ذات خود حق؛ پس هر کدام از این دو مذهب به تعطیل گرویده‌اند و این هر دو غلط است.

وجود حضرت حجّة بن الحسن ارواحنا فداه ظهور اتم حق و مجالی اکمل ذات حضرت ذوالجلال است؛ مقصد خداست و آن حضرت رهبر و رهنماست. و ما اگر در توسلاتمان به آن حضرت مستقلاً نظر کنیم و لقاء و دیدار او را مستقلاً بخواهیم، نه به فیض او نائل می‌شویم و نه به لقاء خدا و زیارت حضرت محبوب.

^۱ - کافی، ج ۱، ص ۱۵۹، حدیث ۹ و ۱۳؛ توحید صدوق، ص ۳۶۰، حدیث ۳ و ۸

اما به فیض او نمی‌رسیم چون وجودش استقلالی نیست، و ما به دنبال وجود استقلالی رفته‌ایم، و اما به لقاء خدا نمی‌رسیم چون به دنبال خدا نرفته‌ایم و در آن حضرت خدا را ندیده‌ایم. و لهذا اکثر افرادی که در عشق حضرت ولی عصر می‌سوزند، و اگر هم موفق به زیارت شوند باز هم از مقاصد دنیه و جزئیه و حوائج مادیه و معنویه تجاوز نمی‌کنند. روی این اصل است که آن حضرت را مرآت و آیه حقّ نپنداشته‌اند، و گرنه به مجرد دیدن باید خدا را ببینند و از وصال آن حضرت به وصال حقّ نائل آیند، نه آنکه باز خود آن حضرت حجابی بین آنان و بین حقّ شود و از او تقاضای حاجات دنیویه و آمرزش گناهان و اصلاح امور را تمنّی نمایند. چه بسیاری از افراد که به محضرش مشرف شده‌اند و آن حضرت را هم شناخته‌اند، ولی از عرض این گونه حاجات احتراز نکرده و همین چیزها را خواسته‌اند. پس در حقیقت نشناخته‌اند زیرا معرفت به او معرفت به خداست؛ مَنْ عَرَفَكُمْ فَقَدْ عَرَفَ اللَّهَ.^۱

هر کس بخواهد خدمت او برسد باید تزکیه نفس کند و به تطهیر سرّ و اندرون خود اشتغال ورزد؛ و در این صورت به لقای خدا می‌رسد که لازمه‌اش لقاء آن حضرت است. و به لقای آن حضرت می‌رسد که بالملازمه لقای خدا را یافته است، گرچه در عالم طبیعت و خارج مشرف به شرف حضور بدن عنصری آن حضرت نشده باشد. پس عمده کار، معرفت به حقیقت آن حضرت است نه تشرّف به حضور بدن مادی و طبیعی. از تشرّف به حضور مادی و طبیعی فقط به همین مقدار بهره می‌گیرد، ولی از تشرّف به حضور حقیقت و ولایت آن حضرت سرّش پاک می‌شود و به لقاء حضرت محبوب، خداوند متعال فائز می‌گردد.

(لِمَثَلِ هَذَا فَلْيَعْمَلِ الْعَامِلُونَ) (آیه ۶۱، از سوره (۳۷): الصّافات).

علامه بحر العلوم قدّس الله نفسه، عمری را در مجاهده با نفس اماره و تزکیه سرّ و تطهیر نفس برای عرفان الهی و وصول به مقام معرفت و فناء و اندکاک در ذات حضرت حقّ بسر آورد، و از «رساله سیر و سلوک» او مقام او در مراحل و منازل عرفان مشهود است. او که به خدمتش مشرف می‌گشت با این دیده بود، با دیده حقّ بین نه با دیده خود بین.

حقّ بین نظری باید تا روی تو را ببیند *** چشمی که بود خودبین کی روی تو را ببیند؟

از آن مرحوم حکایت کرده‌اند که روزی چون اذن دخول برای تشرّف به حرم مبارک حضرت

^۱ - قسمتی از زیارت جامعه صغیره می‌باشد که در «مفاتیح الجنان» من عرفهم فقد عرف الله دارد، و همچنین در «مصباح کفعمی» ص ۵۰۵؛ «کامل الزیارات» ص ۳۰۳ و ص ۳۱۵؛ «البلد الامین» ص ۲۹۷

سید الشهداء علیه السلام را خوانده، همینکه می خواست داخل شود ایستاد و خیره به گوشه حرم مطهر می نگریست، و مدتی به همین منوال بود و با خود این بیت را زمزمه می کرد:

چه خوش است صوت قرآن ز تو دلربا شنیدن *** به رخت نظاره کردن سخن خدا شنیدن
بعداً از علّت توقّفش پرسیدند، در پاسخ گفت: حضرت مهدی عجل الله تعالی فرجه در زاویه حرم مطهر نشسته بودند و مشغول تلاوت قرآن بودند. این است معنای وصول و این است حقیقت آیتیت و مرآتیت.

و ما باید در اعتقاداتمان درست بکوشیم و به وجه احسن بر پایه اصالت واقع پایه گذاری کنیم.^۱

^۱ - امام شناسی، ج ۵، ص ۱۸۰